



La Chispa Solidaria

L'Espurna Solidària

Suplement aperiòdic de **"Emancipació Obrera"**
nº 11 – Abril 2014

*"Els obrers de tots els països som estrangers:
¡¡Una sola classe, una sola lluita!!"*

Índex:

- L'engany del sacrifici comú (II) - pàg. 1
- ¿Sindicats o empreses de serveis sindicals? - pàg. 2
- Taula reivindicativa - pàg. 3
- ¿Per què creu en déu la burgesia? - Paul Lafargue (1883) - primer extracte - pàg. 3

L'ENGANY DEL SACRIFICI COMÚ (II)

A la "Espurna" número 9 publicàvem la notícia (apareguda llavors en diversos diaris burgesos) que el conjunt de les rendes dels empresaris superava el total de les rendes salarials de l'Estat Espanyol. I és que les contínues baixades salarials, augments de ritmes de treball, obligació de realització d'hores extres obligades i no pagades, ERO's, ERTO's, acomiadaments i sancions imposades pels empresaris donen els seus resultats: tots els assalariats junts cobrem menys del que guanyen en total totes les empreses!

Però ... a quanta gent se li reparteix cada franja? Segons les dades de l'INE a finals del 2012 hi havia una mica menys de 17 milions de treballadors assalariats en actiu, mentre que la suma total d'empreses era d'una mica més de 3.2 milions (dels quals més de 1,5 milions són empresaris autònoms). En l'anterior "Espurna" ja vam demostrar que la relació entre el conjunt de les empreses i la dels treballadors és d'1 a 5, és a dir, que per cada euro que ingressa el treballador mig en salari les empreses de mitja ingressen 5 (i quin repartiment!).

Però, aturem-nos! Tots els treballadors assalariats estem en una mateixa franja salarial mitjana? Res més lluny de la realitat. El repartiment de les rendes salarials cal detallar-lo per franja salarial, ja que quan es parla de 17 milions d'assalariats tant s'inclou l'executiu, directiu, directors de RRHH i altres mercenaris de l'empresa amb grans sous de 250.000 euros anuals, com al treballador que no arriba ni als 400 euros mensuals. Evidentment, aquests executius assalariats, que tenen molt poc pes a nivell poblacional, distorsionen amb el pes dels seus sous la mitjana salarial atribuïble al conjunt de la classe assalariada. El diari burgès "Cinco Días" publicava el 6-12-2010 una taula amb la "Retribució per trams de renda" per a l'any 2009 (Gràfic nº1), amb les dades facilitades per l'Agència Tributària.

Cal dir que és veritablement difícil trobar una actualització d'aquestes dades (els números descriuen millor la realitat que les milers de pàgines escrites pels economistes de la burgesia dedicades a analitzar la "salut" del monstre del capitalisme espanyol i mundial), pel que ens haurem de conformar amb els valors del 2009, entenent que, des de llavors, la realitat ha anat a pitjor en el sentit que els treballadors amb sous cada vegada més baixos ha augmentat. Bé! Alguns potser voldran creure al Sr Montoro quan diu que els salaris no han baixat aquest 2013, sinó que han moderat el creixement ... doncs que segueixin fent actes de fe!

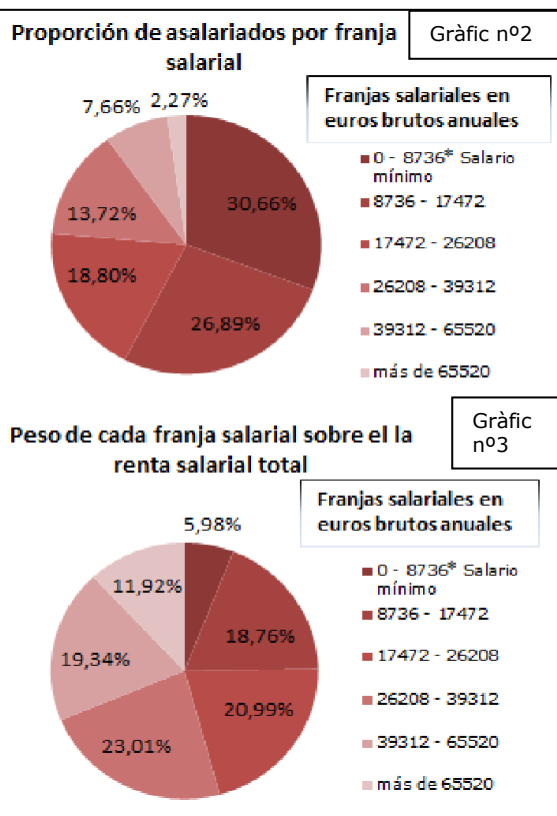
Tornem als números i deixem als Montoros d'ahir, avui i demà seguir

Tramos de sueldo (2009)	Asalariados (miles)	Salario medio anual (€)
De 0 a 4.360	3.405	1.871
De 4.360 a 8.736*	2.251	6.523
De 8.736 a 13.104	2.283	10.993
De 13.104 a 17.472	2.678	15.282
De 17.472 a 21.840	2.038	19.507
De 21.840 a 26.208	1.429	23.865
De 26.208 a 30.576	1.047	28.338
De 30.576 a 34.944	831	32.670
De 34.944 a 39.312	653	37.023
De 39.312 a 43.680	497	41.347
De 43.680 a 65.520	916	51.860
De 65.520 a 87.360	250	74.504
Más de 87.360	168	138.926

*Salario mínimo

intentant fer cirurgia estètica de la realitat social. En aquest gràfic veiem les diferents franges salarials i el nombre d'assalariats pertanyent a cada franja (en endavant expressarem els salaris com anuals en brut). Amb l'objectiu de fer més fàcil i visible el càlcul hem fusionat les 13 franges d'aquest gràfic en 6 franges. Així, per exemple, la primera franja la constitueixen els 5,6 milions d'assalariats que cobren per sota del miserable sou mínim interprofessional.

Comencem llavors amb analitzar la representativitat de l'esbombat salari mitjà que els òrgans estadístics de la burgesia col·loquen en uns gairebé 23.000 euros anuals. En el gràfic circular nº2 podem veure el percentatge d'assalariats que pertanyen a cada franja salarial. Veiem com el percentatge de treballadors, els 5,6 milions que comentàvem més amunt, que cobren per sota dels miserables 8.736 euros (salari mínim) és del 30,66%, que el dels que cobren entre 8.736 i 17.472 euros és del 26,89% (4,9 milions), mentre que el percentatge dels que cobren entre 39.312 i 65.520 euros és de tan sols un 7,66% i de només un 2,27% el dels que cobren per sobre dels 65.520 euros. Aquests percentatges, repetim, corresponen al nombre d'assalariats que hi ha a cada franja salarial. Però veiem quin pes tenen els salaris de cada grup d'aquests (gràfic nº3) dins el total de les rendes salarials dels 17 milions d'assalariats: els sous dels 5,6 milions d'assalariats que cobren per sota del salari mínim representen un 6% del total de les rendes salarials!!! Els sous dels gairebé 4,9 milions que cobren



SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS

sindicatsutbcn@gmail.com - sindicatosut@gmail.com - www.sindicatosut.org

entre els justíssims 8.736 i 17.472 € representen el 18,76%. Per l'altre costat, els 1,4 milions que cobren entre 39.312 i 65.520€ passen a representar el 19,34%, així com els 0,4 milions de treballadors de l'anomenada aristocràcia obrera, els que cobren més de 65.520€, passen a representar en percentatge gairebé un 12% del total de les rendes salarials. És a dir, el 30,66% dels assalariats es reparteixen el 6% del total de la renda salarial, mentre que el 2,27%, pertanyent a l'aristocràcia assalariada, s'engoleix el 12%. Entenem ara perquè ens parlen tant de salaris mitjans? Però fins i tot repartint aquesta part tampoc milloraríem massa, és tremendament més gran la plusvàlua arrencada per a les empreses i per a l'acumulació. Doncs bé, corregim ara la desviació que això produeix en els càlculs del repartiment de la suposada "riquesa". Ara tenim que al 30,66% dels treballadors, els que cobrem per sota del sou mínim, per cada 1 euro de salari que ens paguen, ells -la classe dels empresaris- ingressen una mitjana de 30 euros!!! Pujant de franja, veiem que el 26,89% dels assalariats, és a dir els que cobren entre els 8.736 i 17.472€, per cada 1 euro que reben en nòmina la classe empresarial n'ingressa 8,6€. Doncs aquí tenim una primera aproximació del grau d'explotació de la classe treballadora.

¡Ai! Ho oblidàvem, vostès els empresaris preferiran escoltar "repartiment de la riquesa", que això d'explotació és una cosa extrema, antiquada, per acabar dient-nos "amb aquest llenguatge semblen sortits del segle XIX!", aquí tots som ciutadans lliures i iguals, i jo, com a empresari, l'únic que faig és repartir el benefici de la meua empresa en salaris als meus treballadors, i de pas els salvo de la misèria de l'atur". Hi ha més de 5,6 milions de treballadors que per cada 1 euro que reben de salari vostès, la classe dels capitalistes, s'embutxaquen 30 euros! Vaja! Tot un repartiment entre iguals! Llavors, no seria més adient amb la realitat parlar de repartiment descaradament desigual del fruit del nostre treball? És que no sembla ser més exactament un "repartiment de la misèria"? O potser millor ¿Repartiment

interessat del fruit de l'explotació d'una classe social majoritària, la classe obrera, per part d'una altra classe social minoritària, la classe burgesa? I els grans defensors del sistema de producció d'empresa ens diran: "el sistema és així... no el podem canviar... és el mal menor dels sistemes socials...". La seva ideologia conformista tindrà alguna cosa a veure amb què vostès visquin d'explotar la nostra força de treball i ens prefereixin ignorants i submisos? Evidentment, la seva posició social els porta a generar tota una ideologia justificadora i embellidora d'aquest sistema putrefacte, la mateixa amb què ens impregnen només néixer. «*L'acumulació de la riquesa en un dels pols determina en el pol contrari, en el pol de la classe que produeix el seu propi producte com a capital, una acumulació igual de misèria, de turments de treball, d'esclavitud, d'ignorància, d'embrutiment i de degradació moral*». (Marx, "El Capital", t. I, Cap. XXIII.) D'altra banda, cada vegada més companyes i companys van a engrossir les files dels que no tenen feina, dels ja més de 6 milions d'aturats a l'estat Espanyol.

A on ens porta tot això companys? A la necessitat imperiosa de lluitar per la REDUCCIÓ DE LA JORNADA DE TREBALL SENSE REDUCCIÓ SALARIAL, per la defensa intransigent DEL LLOC DE TREBALL, per la resistència aferrissada CONTRA LA PROLONGACIÓ DE LA JORNADA I DELS RITMES DE TREBALL, per FORTS AUGMENTS SALARIALS LINEALS i per un SALARI MÍNIM O SUBSIDI INDEFINIT D'ATUR DE 1500 € AL MES.

Només així els treballadors en actiu podem defensar-nos dels atacs de la Patronal contra les nostres condicions de vida; només així podem solidaritzar-nos amb els companys a l'atur, lluitant i fent vagues per obligar els empresaris a contractar més companys; només així avançarem cap a una lluita que ataqüi les arrels de l'esclavitud del treball assalariat.

¡PER L'ABOLICIÓ DEL SISTEMA DEL TREBALL ASSALARIAT!

¿SINDICATS O EMPRESES DE SERVEIS SINDICALS?

"Els sindicats no serveixen per a res", aquesta frase resumeix força bé l'opinió que molts treballadors tenen dels Sindicats. I no és producte de la casualitat, el matrimoni entre la Patronal i els sindicats subvencionats, com UGT, ha donat a llum el fruit de la seva unió. I no és del tot negatiu perquè aquest fàstic cap a aquest tipus de sindicats deixa clar que res tenen a veure amb els nostres interessos materials i immediats. Les nostres condicions laborals, que són les nostres condicions de vida, no es veuran millorades mitjançant les seves "aturades parcials" (ells les anomenen "vagues generals"), reformes laborals, pactes, ERO's, etc., tot el contrari, les empitjoren.

Quantes punyalades per l'esquena hem rebut? La desconfiança amb aquests elements sindicalers té la seva raó de ser en les milers d'experiències que la realitat dels centres de treball ens llança diàriament. Ho hem viscut, ho vivim i, com no ens posem les piles, ho seguirem vivint: hem vist comitès formats per UGT suplantant les funcions de RRHH, UGT presentant llistes d'encarregats llepaculs pro-empresa a eleccions per al comitè o per al delegat de personal, han vingut d'UGT, CCOO i CGT a declarar a favor de l'empresa en els judicis, un cap de departament acomiadant com a cap i com a president del comitè d'empresa per UGT, UGT pactant el canvi de conveni per un de clarament pitjor...

Però companys! No hem de deixar que ens enganyin i per això hem de començar a dir les coses pel seu nom: els sindicats subvencionats NO SÓN SINDICATS, SÓN EMPRESES DE SERVEIS SINDICALS AL SERVEI DE LA PATRONAL. Recordem el tracte rebut quan anem a assessorar-nos, quina diferència tenen amb un bufet d'advocats o assessoria qualsevol que et cobra fins i tot per seure a la cadira i per posar la grapa de la demanda? Alguna vegada ens han parlat d'acció sindical? Són empreses, amb els seus assessors comercials assalariats i els seus alliberats acomodats deslligats des de fa anys de la realitat del treball assalariat. L'aïllament i desunió que patim els treballadors responen a tota una estratègia Patronal, però aquesta estratègia qui l'aplica o aplanar el terreny perquè sigui executada són

aquestes Empreses de Serveis Sindicals, són com els gossos d'un pastor, la patronal i l'Estat, que mantenen tancat el ramat a canvi d'un suculent os de pernil (recordem les subvencions que reben). I cal dir-ho alt i clar, a aquesta desunió i organització de la desorganització contribueixen i són responsables tant l'alt alliberat de poltrona, cotxe car i sopars en restaurants de barri alt com els membres dels comitès i delegats de personal que segueixen el joc d'aquest aparell sindical.

Però vegem com funcionen i com presten servei als seus amos:

Quan un empresari s'adona que els seus treballadors s'estan organitzant o estan començant a queixar-se, allibera als seus gossos (alliberats d'UGT, CCOO, CGT, etc.) que acudeixen ràpidament a muntar eleccions sindicals en l'empresa en qüestió. L'estratègia és clara, traslladar el parlamentarisme de l'Estat burgès als centres de treball per fer-nos creure als treballadors que elegint un o diversos representants ja estem prou armats per defensar-nos dels atacs patronals. Res més allunyat de la realitat, d'aquesta manera els "gossos alliberats" ens lliuren a l'empresari lligats de peus i mans, "facilitant la feina" i evitant el tenir dreta davant seu la massa dels seus treballadors.

És la nostra falta d'unió (unió per a la lluita, no per no fer res) juntament amb el paper de venuts i venedors d'obres dels sindicats subvencionats el que permet que l'empresa sigui omnipotent i ens imposi tots els abusos i totes les reduccions de condicions de treball i de vida que li plauguin.

Però no és únicament la nostra desunió el que ens manté sotmesos a les imposicions de la Patronal, sinó que a més, sota aquestes sigles aparentment obreres i aquests discursos vomitius dignes de qualsevol oportunista, han aconseguit que veiem aquestes mesures com a necessàries, i que segons ells es prenen per "no haver de tancar l'empresa i mantenir tots els llocs de treball". Com podem creure una bajanada semblant? Aquestes mesures es prenen perquè l'empresari augmenti els seus guanys i seguim desunits, ben ensinistrats i amb el cap ben cot. Amb elles a nosaltres només ens espera

l'augment de ritmes en les tasques, cada vegada més hores, sous més paupèrrims, el competir amb el company per la por a ser acomiadat i, finalment, la cua, i ben llarga, de l'atur.

En darrer terme, si aquesta estratègia no fos suficient, estan disposats a anar a qualsevol judici d'un treballador acomiadat per declarar a favor de l'empresa, signar comunicats en contra d'una vaga que convoquin altres treballadors de l'empresa que pretenguin aconseguir millores laborals, i una infinitat d'accions més que deixen més clar encara de quin costat estan. Això no és una consideració teòrica sinó una constatació fruit de la nostra experiència directa en molts centres de treball.

Saben tan bé de la nostra desunió i tenen tan assumit quin és el seu paper que ni tan sols disfressen les seves paraules. Si vas a la UGT, els seus propis alliberats et proposaran "fitxar per la UGT" per "fer lluita sindical COBRANT". Interessant forma d'unir dues paraules tan diferents en significat en una mateixa frase. Les seves formes i vocabulari li recorden a un aquestes entrevistes de treball de comercial per vendre porta a porta. Efectivament, el seu interès es redueix a l'última

paraula: "COBRANT", perquè quan estan "COBRANT" és perquè algú "ESTÀ PAGANT", i com que és La Patronal que "ELS ESTÀ PAGANT", és a ella a qui obeeixen i veneren.

És per això que resulta totalment imprescindible que la classe obrera ens mantinguem fora del cercle en què aquestes Empreses de Serveis Sindicals ens han introduït. Per trencar-lo i donar una resposta contundent de classe als atacs de la Patronal, hem de romandre allunyats d'elles i fomentar la solidaritat i el companyerisme a ultrança entre els companys fins a organitzar una vaga indefinida, sense serveis mínims, com a única arma de què disposem la classe obrera per aconseguir les nostres necessitats més immediates, perquè, en definitiva, el més profitós que obtindrem d'ells seran un parell de bolígrafs i un calendari (com a compensació per la inevitable punyalada per l'esquena que ens clavin quan intentem lluitar).

TAULA REIVINDICATIVA

Per portar endavant les lluites que se'ns presenten i se'ns presentaran, necessitem el SINDICAT DE CLASSE, no subvencionat ni pel patró ni per l'Estat. Necessitem reprendre els mètodes de lluita classista i unificar les lluites amb una taula reivindicativa única:

- **Salari mínim de 1.500€ nets per tots i pujades linials d'un mínim de 300€ al mes.**
- **Salari integral per als desocupats (mínim 1500 € al mes).**
- **Reducció de jornada a 30 hores sense reducció de salari.**
- **Jubilació als 55 anys amb el 100% del salari.**
- **Eventuals i subcontractats a fixos de plantilla de l'empresa principal.**

¿PER QUÈ CREU EN DÉU LA BURGESIA? – Paul Lafargue (1883)

<<Primer extracte>>

*"El mode de producció de la vida
material domina el desenvolupament
social, intel·lectual i polític"*

KARL MARX

I

RELIGIOSITAT DE LA BURGESIA I IRRELIGIOSITAT DEL PROLETARIAT

Sota els auspicis de dos il·lustres savis, Berthelot i Haekel, el lliure pensament burgès va tenir singular interès a aixecar la seva tribuna a Roma, davant del Vaticà, per llançar la seva eloqüència oratòria contra el catolicisme, el qual, per mitjà del seu clergat jeràrquic i els seus dogmes, pretesament immutables, representa per a ell la religió.

Per què fan el procés del catolicisme i creuen els lliurepensadors estar exempts de la creença en Déu, base fonamental de les religions, qualsevol que sigui el seu nom? Suposen que la burgesia, la classe a la qual pertanyen, pot prescindir del cristianisme, del qual és una manifestació evident?

Encara que hagi pogut adaptar-se a altres formes socials, el cristianisme és, per excel·lència, la religió de les societats que descansen sobre les bases de la propietat individual i de l'explotació del treball assalariat; per això ha estat, és i serà, digui i faci el que es vulgui, la religió de la burgesia. Després de més de deu segles, tots els seus moviments, realitzats ja per organitzar-se, per emancipar-se o per elevar al poder un dels seus, han anat acompanyats de crisis religioses, havent posat sempre els interessos materials el triomf dels quals li importava sota la protecció del cristianisme, que declarava voler reformar i conduir a la pura doctrina del diví mestre.

Suposant que era possible descristianitzar a França, els burgesos revolucionaris de 1789 van perseguir els capellans amb gran acarnissament. Els més lògics, pensant que res podria aconseguir-se mentre subsistís la creença en Déu, van abolir a aquest per decret, com si es tractés d'un funcionari, i el van substituir per la deessa Raó. Però tot just la Revolució va perillar, Robespierre va restablir per decret l'Ésser Suprem, ja que el nom de Déu estava encara mal considerat, i alguns mesos després els capellans sortien dels seus amagatalls i obrien de nou les esglésies, on els fidels s'amuntegaven,

mentre Bonaparte, per satisfer la plebs burgesa, signa el Concordat. Llavors va néixer un cristianisme romàntic, sentimental, pintoresc i macarrònic, acomodats per Chateaubriand als gustos de la burgesia triomfant.

Els homes de vàlua del lliure pensament han afirmat i afirmen encara, tot i l'evidència, que la ciència desembarassaria al cervell humà la idea de Déu, fent-lo inútil per comprendre la mecànica celeste. No obstant això, els homes de ciència, gairebé amb poques excepcions, viuen sota l'encant d'aquesta creença. Si en la ciència que constitueix la seva especialitat un savi no necessita Déu per explicar els fenòmens que estudia, no s'aventura a declarar que és inútil per adonar-se d'aquells que no entren en el quadre de les seves investigacions, i tots els savis reconeixen que Déu és més o menys necessari per al bon funcionament de l'engranatge social i per a la moralització de les masses populars. No solament la idea de Déu no està del tot esvaïda del cap dels homes de ciència, sinó que floreix la més grollera superstició, no ja entre la gent ignorant del camp, sinó a les capitals de la civilització i entre els burgesos instruits, alguns dels quals estan en relació amb els esperits, a fi de tenir notícies d'ultratomba, mentre altres s'agenollen davant Sant Antoni de Pàdua, demanant que els faci trobar un objecte perdut, o que els permeti endevinar el nombre que sortirà premiat a la loteria, o sortir bé d'un examen a la Universitat; això quan no consulten endevins, somnàmbules, o tiradors de cartes per conèixer el futur, interpretar els somnis, etc., etc. Els coneixements científics que posseeixen, no els protegeixen, doncs, contra la més ignorant credulitat.

Però, mentre a totes les capes de la burgesia, el sentiment religiós roman viu i es manifesta de mil maneres, una indiferència religiosa no raonada, però indestructible, caracteritza el proletariat industrial.

Després d'una vasta informació realitzada per l'Exèrcit de Salvació sobre l'estat religiós de Londres, que els seus salutistes van visitar districte per districte, carrer per carrer i sovint casa per casa, el seu general, M. Booth, confirma que

«la massa del poble no professa cap religió, ni sent cap interès per les cerimònies del culte ... la gran fracció del poble que porta el nom de classe obrera, que es mou entre la petita burgesia i la classe dels miserables, roman, en conjunt, fora de l'acció de totes les sectes religioses. Aquesta classe ha arribat a considerar les esglésies com a simples llocs de reunió dels rics i dels que estan disposats a acceptar la protecció dels que gaudeixen d'una posició millor que la seva. La generalitat dels obrers de la nostra època pensen més en els seus drets i en les injustícies de què són objecte, que en els seus deures, que no sempre compleixen. La humilitat i la consciència de trobar-se en estat de pecat no són potser naturals en l'obrer». Aquestes incontrastables afirmacions de la irreligió instintiva dels obrers de Londres, considerats generalment com molt religiosos, pot fer-les l'observador més superficial a les ciutats industrialitzades de França. Si s'hi troben treballadors que aparenten tenir sentiments religiosos, o que realment els tenen -aquests són rars-, és que la religió es presenta als seus ulls en forma de socors caritatius; si altres són fanàtics lliurepensadors, és que han hagut de patir la ingerència del capellà en les seves famílies o en les seves relacions amb el patró.

La indiferència en matèria religiosa, el més greu símptoma de la irreligió, segons Lamennais, és innata en la classe obrera moderna. Si els moviments polítics de la burgesia han revestit una forma religiosa o antireligiosa, no pot observar-se en el proletariat de la gran indústria d'Europa i d'Amèrica cap desig d'elaborar una religió nova per substituir el cristianisme, ni el menor propòsit de reformar-lo. Les organitzacions econòmiques i polítiques de la classe obrera dels dos mons es desinteressen de tota discussió doctrinal sobre els dogmes religiosos i les idees espiritualistes, el que no els impedeix fer la guerra als capellans de tots els cultes, perquè són els servidors de la classe capitalista.

Com els burgesos, que reben una educació científica més o menys extensa, són encara presoners de les idees religioses, de les quals s'han emancipat els obrers que no la tenen?

II

ORÍGENS NATURALS DE LA IDEA DE DÉU EN EL SALVATGE

Perorar contra el catolicisme, com els lliurepensadors, o prescindir de Déu com els positivistes, no trenca la persistència en la creença en Déu, malgrat el progrés i la vulgarització dels coneixements científics i malgrat les diatribes de Voltaire i les persecucions dels revolucionaris.

És còmode perorar i prescindir, però difícil explicar, doncs per a això s'ha de començar per indagar com i per què la creença en Déu i les idees espiritualistes han penetrat en el cap humà, s'hi han arrelat i s'han desenvolupat. I només pot trobar-se contestació adequada a aquestes qüestions, remuntant-se a l'estudi de la metafísica dels salvatges, en els

quals imperen manifestament les idees espiritualistes que embarassen el cervell dels civilitzats .

La idea de l'ànima i de la seva supervivència és invenció dels salvatges, els quals s'han forjat un esperit immaterial i immortal per explicar els fenòmens del son. El salvatge, que no dubta de la realitat dels seus somnis, suposa que, si en somnis caça, es bat o es venja, i en despertar es troba en el mateix lloc en què es va ficar al llit, és que un altre ell mateix, o sigui un doble individu; segons la seva pròpia expressió, impalpable, invisible i lleuger com l'aire, ha abandonat el seu cos adormit per anar a caçar o a batre's. I com es dóna el cas de veure en somnis els seus antecessors i els seus companys morts, dedueix que ha estat visitat pels seus esperits, que sobreviuen a la destrucció dels seus cadàvers.

El salvatge, «aquest nen del gènere humà», com l'anomena Vico, té, igual que el nen, nocions puerils sobre la naturalesa; creu que pot manar en els elements com en els seus membres, que li és possible, amb paraules i pràctiques màgiques, ordenar la pluja que caigui, al vent que bufi, etc . Si tem, per exemple, que la nit el sorprengui en el camí, lliga de determinada manera certes herbes per aturar el Sol, com va fer el Josué de la Bíblia amb el seu prec. Tenint els esperits dels morts aquest poder sobre els elements en un grau molt més gran que els vius, els invoca perquè produeixin el fenomen quan té precisió d'ell. Possent un valent guerrer i un bruixot hàbil més acció sobre la naturalesa que els simples mortals, els seus esperits, quan estan morts deuen, en conseqüència, tenir sobre aquella un poder molt més gran que el doble de la generalitat dels homes. Per això el salvatge els escull entre la multitud d'esperits per honrar-los amb ofrenes i sacrificis, i per suplicar que facin ploure quan la sequera posa en perill la collita, per demanar-los la victòria quan entra en lluita, o perquè el guareixin quan està malalt. Partint d'una explicació errònia del son, els homes primitius van elaborar els elements que més tard havien de servir per a la creació d'un Déu únic, el qual no és, en definitiva, més que un esperit més poderós que els altres. La idea de Déu no és innata, ni una idea a priori, sinó a posteriori, com ho són totes les idees, doncs l'home només pot pensar després d'haver-se posat en contacte amb les idees del món real, que explica com pot.

No és possible exposar en un treball d'aquestes dimensions, la manera lògicament deductiva segons la qual la idea de Déu ha sortit de la idea de l'ànima, inventada pels salvatges.

Grant Allen, recollint i resumint les observacions i les investigacions dels exploradors, dels folkloristes i dels antropòlegs, i interpretant-les aclarint-les mitjançant la seva crítica enginyosa i fecunda, ha seguit en les seves etapes el procés de formació de la idea de Déu en la seva notable obra Evolution de l'idée de Dieu. Igualment ha demostrat, mitjançant proves, que el cristianisme primitiu, amb el seu Home-Déu, mort i ressuscitat, la seva Verge-Mare, el seu Esperit Sant, les seves llegendes, els seus misteris, els seus dogmes, la seva moral, els seus miracles i les seves cerimònies, no ha fet més que recollir i organitzar en una religió idees i mites que circulaven des de segles en el món antic.

...

ON ENS TROBARÀS:

ASSESSORIA LABORAL solidària i gratuïta:

BCN: Tots els dimarts a partir de les 19h al local del C/Mallorca 632 Local 18 – Metro: Clot.

Tel. 657 842 589 – mail: sindicatsutbcn@gmail.com

MADRID: Tots els dimecres a partir de les 18:30h al local de Pl. de Matute, nº10, 2º D – Metro: Antón Martín

Tel. 91 420 03 11 – mail: sindicatosut@gmail.com

VISITA LA PÀGINA WEB DEL SINDICAT

www.sindicatosut.org

ILLEGEIX I DIFON LA PREMSA CLASSISTA!

Dóna suport a la **Caixa de Resistència**, aportacions al **0182 4003 17 0201538404**